

тиде прочее въ оная стая, и като найде до-
вольно количество отъ злато, наполни велика-
го онаго сондука, послѣ го затвори: и като си
взе коня отъ конюшня-та излѣзе изъ Палата-та
съ толико жалость, колника-та радость почувст-
твова прежде. Конь неговый отиде отъ сама-
го себя изъ по скорый путь онаго лѣса, що-
то за мало време добрый оный человекъ ся
отиде у дома си. Чада негови ся собраха о-
колъ него, но вмѣсто да почувствува нишна
на любовь торговецъ гледающи начена да ро-
ни слезы. Дрежеше въ руцѣ свои триандафил-
лы-те, кои бѣ донеслъ за Добра, даде ги ней
и говоряше, Добро. Ето триаодафилли-те: о да
знаешъ колико скупю ги е купилъ окаяный о-
тецъ твой! послѣ и приказа свое-то приклю-
ченіе. Двѣ-те неговы по големи дещери чув-
ши това повѣствованіе, извыкаха сосъ го-
лемъ гласъ и укориха Добра, коя неплачаше;
Ето казуваха що направи нейная гордость -
за що не порача и она какъ-то насъ за дрехы;
но княжеска та мома поиска да различава отъ
насъ; она ще причини смерть-та на баща ни.
и не плачи. Слезини-те не ползуютъ нищо от-
вѣща Добра: за що да плача за смерть-та на